

ningsnævnet har erklæret for at være af særlig Ejendommelighed eller Skønhed, at saa faar Fredningsinstitutionerne og Statens Haandsret over de paagældende Arealer; saa kan de bestemme, hvordan der skal bygges, hvordan der skal drives Landbrug — baade det ene og det andet. Det er et meget vidt omfattende Forsøg, der her tilstræbes gennemført, men med de Erfaringer, man har for, hvorledes netop det offentlige, Stat og Kommuner, hensynsløst og tankeløst har vandaliseret vore Naturværdier, tror jeg, der er grumme lidt Sandsynlighed for, at en saadan Plan vil faa virkelig stor og praktisk Effektivitet. Det er meget godt og meget nemt at bebrejde de private, at det er dem, der har været Vandaler, at det er dem, der har været tankeløse og snæversynede og smaalige overfor Almenhedens Trang til at komme ud i Naturen, men er det i Grunden først og fremmest de private, der skal rettes Bebrejdelser imod, fordi der for Eksempel langs hele Øresundskysten ikke er Adgang for Almenheden til Kyststrækningen? Er det ikke først og fremmest Stat og Kommune, der maa rettes Bebrejdelse imod for dette? Og skal man saa, fordi Staten og Kommunerne har været uforudseende og kortsynede, rette Smed for Bager og paalægge de private Servitutter, som slet ikke havde været nødvendige, hvis Stat og Kommune havde været forudseende og bragt deres Ofre, eksproprieret paa de rigtige Steder og fastsat fornuftige almindelige Begrænsninger i Ejendomsrettens Begreb, medens Tid var. Men det har Staten og Kommunerne ikke gjort, og nu skal de private bøde derfor.

Jeg skal sammenfatte mine Betragtninger i følgende: Den offentligretlige Servitut, som foreslaas for Skov- og Strandbredder, er ikke blot et ekspropriationsmæssigt Indgreb i Privatejendomsretten, som nødvendiggør Erstatning, men den er yderligere en Foranstaltning fra Statens Side, som ganske sikkert ikke bringer Samfundsgoder, der staar i Forhold til de Samfundsinteresser, som vil blive tilsidesat og i stort Omfang forskertset, hvis disse Servitutter bliver til Virkelighed.

Hvad angaar Skovpolitilovforslaget, som den højtærede Landbrugsminister har forelagt, vil jeg sige, at det i den forelagte Skikkelse er nærmest værdiløst, bortset fra Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 3, og hvis der ikke indsættes Bestemmelser om, at det offentlige direkte skal være de private Skovejere og Strand-

ejere behjælpeligt med i den almindelige Ordens Interesse at haandhæve disse Forbud og Indskrænkninger, vil de private Ejere, hvis en saadan Servitut paalægges, aldeles ikke kunne magte Opgaven.

Endelig skal jeg sige om Naturfredningsbestemmelserne, at jeg, og jeg tror Fler-tallet af de store Landejendomsbesiddere, ønsker, at disse Formaal virkeliggøres, og at man kan være sikker paa den mest loyale og interesserede Støtte og Deltagelse i dette Arbejde, forudsat at vi faar en lille Smule Bevis, en lille Smule Garanti for honnet og loyal Hensyntagen fra Statens Side til de paagældende Ejeres private Interesser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sneum har Ordet for en kort Bemærkning.

Sneum: Lovforslagets Modstandere har givet det Udseende af, at der var stor Fæse paa Færde ved at give den brede Befolkning en friere Adgang til Skov og Strand end hidtil, og særlig har det ærede Medlem Hr. Holstein været langt ude i sine Udtalelser, saavel i Gaar som i Dag. Det forekommer mig, at han næsten søgte at male Fanden paa Væggen for Tingets Medlemmer, dersom det af den højtærede Minister stilledes Forslag skulde blive Virkelighed. I sin Tale i Gaar søgte det ærede Medlem at godtgøre, at dersom Lovforslaget blev vedtaget, vilde Skovens og Strandens Æstetik forsvinde, og Moralen hos den brede Befolkning — eller Almenheden, som det ærede Medlem kalder den brede Befolkning — vilde gaa samme Vej. Jeg tror alligevel, det ærede Medlem skulde søge at faa Foden lidt ned paa Jorden. Det ærede Medlem burde vide, at ovre i den By, hvor han ligesom jeg er valgt som Folketingsmedlem, har Byraadet bestemt, at Befolkningen — altsaa i det ærede Medlems Sprog Almenheden — har uhindret Adgang til Byens store Skove og til Stranden, og han vil ogsaa vide, hvis han har undersøgt Forholdene, at man slet ikke derovre har mærket noget til, at hverken Demoralisation eller Ødeleggelse breder sig. Det burde det ærede Medlem erkryndige sig om, før han holder en Tale som den, han har holdt her i Tinget.

I Dag fremkom det ærede Medlem med nogle Udtalelser om Arbejdernes Majfester og om K. F. U. M.s Fester og om Spejdernes Færd i Skovene. Det forekommer mig ogsaa, at det var Udtalelser af en saa haanende Art, at det ærede Medlem skulde have afholdt sig fra dem, og jeg vil for mit Vedkommende, hvad angaar Arbejder-